

[Udenrigsministeren.]

Koreaspørgsmålet. Der kan vist siges at være enighed mellem parterne om, at man bør tilstræbe et forenet og uafhængigt Korea, men om fremgangsmåden for at nå til dette mål er meningerne delte. Nordkorea foreslår, at de fremmede militærstyrker i Korea skal trækkes tilbage inden 6 måneder, og at genforeningen af landet skal ske på basis af valg til en fælles nationalforsamling. Det foreslås, at valgene overvåges af en kommission, valgt af Nordkorea og Sydkoreas nationalforsamling. I kommissionen skal desuden — som det hedder — repræsentanter for demokratiske organisationer have sæde. Forslaget synes at ligge ret nær op ad det forslag til dannelse af et forenet Tyskland, som Sovjetunionen fremsatte under Berlinkonferencen.

Fra sydkoreansk side henviser man til, at en genforening af Korea må finde sted under De Forenede Nationers auspicer og på basis af frie valg. Man peger på, at sådanne frie valg under overvågelse af De Forenede Nationer har været afholdt i Sydkorea og nu også bør finde sted i Nordkorea. Sovjetrusland og Kina støttede det nordkoreanske forslag, medens de sydkoreanske synspunkter har fået almindelig støtte fra de nationer, der deltager i De Forenede Nationers aktion i Korea. Der advares mod en for tidlig tilbagetrækning af De Forenede Nationers tropper i Korea, idet man henviser til, at disse tropper i tilfælde af, at våbenstilstanden brydes, må befordres en lang vej tilbage, medens modstandernes styrker kun er få kilometer borte.

Jeg tror, jeg kan få lov til her at sige, at vi med stor interesse og respekt har fulgt de bestræbelser, som den britiske udenrigsminister har udfoldet i Genève. Det er vort indtryk, at han udholdende og energisk prøver alle muligheder for at finde en vej ud af vanskelighederne, og jeg er sikker på, at alle de demokratiske partier i dette ting ønsker ham lykke i arbejdet. Den britiske udenrigsminister har for at nærne standpunkterne til hinanden opstillet en række principper for en overenskomst, der i det væsentlige går ud på, at der under De Forenede Nationers kontrol skal holdes frie og hemmelige valg både i Sydkorea og Nordkorea, og på grundlag af disse valg skal der

dannes en regering for hele landet. Samtidig skal enhver plan for bilæggelse af det koreanske spørgsmål indeholde bestemmelse om, under hvilke betingelser fremmede tropper kunne blive trukket tilbage. Der foreligger på dette tidspunkt efter de oplysninger, jeg råder over, ingen reaktion på Mr. Edens forslag, og drøftelserne om det koreanske spørgsmål synes i øjeblikket at befinde sig i dødvande.

Genèvekonferencens andet problem er krigen i Indokina. Det høje tings medlemmer ved, at der omkring midten af april måned fandt drøftelser sted i London og Paris mellem den amerikanske, den britiske og den franske udenrigsminister. Baggrunden her var frygten for yderligere kommunistisk fremtrængen i Sydøstasien. I det communiqué, der udsendtes efter drøftelserne, gav den amerikanske og den britiske udenrigsminister udtryk for beklagelse over, at de kommunistiske styrker i Indokina umiddelbart inden Genèvekonferencen havde øget deres aktivitet til krigsførelse i stor stil. De Forenede Stater og Storbritannien erklærede sig rede til sammen med andre lande, der berøres af denne udvikling, at undersøge mulighederne for at etabere et kollektivt forsvar indenfor FN-pagtens rammer med henblik på at sikre Sydøstasien og det vestlige Stillehavs fred og sikkerhed. Men samtidig gav udenrigsministrene udtryk for håb om, at Genèvekonferencen ville føre til genskabelse af freden i Indokina. Stillingen i dag i Genève er så uklar som tænkes kan, og ingen kan — går jeg ud fra — med sikkerhed forudse udfaldet.

Drøftelserne om Indokina påbegyndtes i Genève den 8. maj. Såvel den franske udenrigsminister som den vietnamske repræsentant har fremsat forslag, der imidlertid er for detaljerede til, at enkelthederne kan medtages i denne korte redegørelse. Vietminh ønsker ingen våbenhvile, uden at der samtidig træffes en politisk ordning. Desuden ønsker Vietminh, at den politiske ordning skal omfatte alle de tre indokinesiske stater Vietnam, Laos og Cambodia. Frankrig ønsker derimod, at drøftelserne om den politiske ordning udskydes, indtil en våbenhvile er kommet i stand, og Frankrig ser ingen anledning til at lade den politiske ordning omfatte de to stater Cambodia og Laos, hvor forholdene er anderledes end i